

Jeg siger dette, fordi det er en Sag, som en Lægmand akkurat, eller selv om ikke akkurat, saa dog meget godt kan have et Begreb om. En Lægmand kan meget godt forstaa, om det er hensigtsmæssigt for et Land, en Nation at have en Hær, der virkelig kan bruges i Felten som andre Hære, eller om man skal indskrænke sig til en Militz, der kun kan ligge bag en Fæstning. Det er en Ting, som kan overvejes lige saa vel af Lægmand, som slet ikke give sig ud for at have de allermindste tekniske Kundskaber, som af de egentlige Sagskyndige. Naar jeg altsaa mener, at der ikke kan være Tale om en virkelig Reduktion af de nuværende Hærudgifter til Jordel for en Udvidelse paa et bestemt Punkt, og jeg dog alligevel vil søge at se paa Finansloven, hvor der kan være Tale om at komme til en Indskrænkning, saa kommer jeg ganske naturligt til den tredje Jordring, der stilles fra ærede Medlemmers, eller i alt Fald fra ærede Medlemmers Meningsfællers Side, og jeg tror ogsaa, den er stillet i Dag eller i Gaar her i Salen, nemlig Jordringen om, at de provisoriske Love — Lovene om Gendarmeriet, Lovene om det ekstraordinære Politii — bringes herved til Folketinget og til Afstemning her.

Disse Love ere jo gennemførte, udstedte paa en Tid, hvor der var Fare for Bevægelser af mere eller mindre revolutionær Karakter her i Landet; de have, efter at denne Fare er forbi, efter min Overbevisning gjort udmærket Nytte, Gendarmerne have rundt omkring paa Landet befriet os fra Bagabonder, som Landet tidligere var oversvømmet af, og at Politistyrken her i Kjøbenhavn er bleven udvidet, har vist ogsaa været meget hensigtsmæssigt. Derfor skulde jeg meget ønske, at man, selv om man forlod det nuværende militære Gendarmerikorps, saa dog fik noget andet indført i Stedet for. Jeg skulde meget ønske det; men jeg kan paa den anden Side dog ikke nægte, at det, som laa til Grund for disse provisoriske Loves Udstedelse, nemlig Udsigten til Bevægelser af mere eller mindre revolutionær Art, er ikke mere til Stede, og at det derfor ikke vilde være en ganske urimelig Jordring, at man, da disse Tider ere forbi, ogsaa i dette Ting fik Lejlighed til at behandle disse Love. Hvis man saa vilde — jeg vilde ikke være med dertil, hvis de kom herved — men hvis man saa vilde, saa kunde man jo nægte dem, og derigennem vilde der jo spares ikke saa ganske saa Penge. Jeg tror nu imidlertid, at selv i det Tilfælde at man gik til fra Regeringens og Landstingets Side at lade disse Love komme herved i Folketinget, og at de kaldt væl

gennem en Afstemning her, saa tror jeg alligevel, at naar der bag efter blev foreslaet Love af en lignende Art, Love, som gik ud paa at give ikke ganske ubetydelige Bidrag til Amtskommuner og andre Kommuner, for at deres Politii kunde blive saa godt som muligt, at man ogsaa nok kunde blive enige om dem — det tvivler jeg egentlig talt ikke paa — og det er ogsaa en Grund for mig til ikke at være saa bange for, at disse Love kom herved . . . (N. Jensen [Esbendborg Amts Iste Valgkreds]): Hvor bliver Besparelsen saa af? . . . Ja, hvad Besparelserne angaar, saa er det min Mening, at man kunde have det noget billigere . . . (Munterhed.) . . . Ja, det er min Mening; thi naar der af begge Krigsministre til Udvidelsen dels af Flaaden, dels af Hærens Kammer er forlangt tilsammen 900,000 Kroner, og naar der til det nuværende Gendarmeri og det ekstraordinære Politii ogsaa bruges omtrent 900,000 Kroner, saa er det min Mening, at man i Stedet for denne Jordring — altsaa den gamle paa 900,000 Kr. og den ny paa 900,000 Kr. — nok kunde komme ud af det med en Bevilling af 12 à 1300,000 Kr. tilsammen. Derved vilde jo altsaa Forøgelsen af det nuværende Budget indskrænke sig til 3 à 400,000 Kr., og jeg tænker, at det vilde Budgettet i alt Fald kunne bære.

Nu vil man maaske sige, at alt dette er jo Fantasterier, og det have De ogsaa Ret i. Men lad det være, hvad det vil: Hvis man virkelig vil — hvis man virkelig vil ind paa Forligsforhandlinger, saa maa man ogsaa ind paa disse Sager — det kan ikke undgaaes. Saalænge man kun taler om det, saa længe man kun taler om, at Stemmingerne og Opfattelserne skulde være saa og være saa — saa længe kommer man ikke til noget som helst Resultat. Man maa — hvis man virkelig vil ind paa saadanne Forligsforhandlinger, hvoraf der kunde fremgaa en regelmæssig Finanslov — tage disse Spørgsmaal op til Overvejelse, saa vel de militære som de provisoriske, og man maa blive enig, saa vel om det ene som om det andet; thi uden det fortsætte vi ganske som hidtil, og saa laster det ene Parti Ansvar for Fortsættelsen af de provisoriske Tilstande over paa det andet, og vi vedblive at leve under dem, endstønt vi alle ønske at komme ud af dem, og jeg ikke ser rettere, end at naar vi virkelig vilde ud over den provisoriske Tilstand, saa maa det ogsaa være muligt, naturligvis supponeret at man ikke staar paa samme Standpunkt som det ærede Medlem, der havde Ordet før mig, eller som det ærede Medlem